

Bruxelles, den 28. september 2011

Fælles regler for en afgift på finansielle transaktioner - spørgsmål og svar

(se også [IP/11/1085](#))

1. Generel baggrund

Hvorfor foreslår Kommissionen, at der indføres en ny afgift for finanssektoren?

Af 2 hovedårsager:

1. Finanssektoren kommer til at yde et rimeligt bidrag til dækning af omkostningerne forbundet med krisen, efter at den siden begyndelsen af den aktuelle krise har modtaget betydelig finansiel støtte fra regeringerne.
2. Et koordineret regelsæt på EU-plan vil bidrage til at styrke det indre marked for finansielle tjenesteydelser ved at forhindre konkurrencefordrejninger og fjerne incitamentet til at udføre risikable handelsaktiviteter. Den vil også udsende et stærkt signal om, at der bør indføres en lignende afgift på globalt plan.

Hvorfor er der behov for en afgift på finansielle transaktioner på EU-plan?

Det er hensigtsmæssigt at indføre en harmoniseret afgift på EU-plan for at skabe et solidt indre marked for finansielle tjenesteydelser. Afgiften på finansielle transaktioner vil kunne forhindre skatteflugt og dobbeltbeskatning og minimere konkurrencefordrejningerne i EU's indre marked. Medlemsstaterne alene kan ikke i tilstrækkelig grad nå målet med forslaget.

Er der opbakning til indførelsen af en afgift på finansielle transaktioner?

Ja. I henhold til den seneste [Eurobarometer](#)-undersøgelse går 65 % af alle EU-borgere ind for en afgift på finansielle transaktioner.

Behandles finansielle tjenesteydelser i dag mere fordelagtigt end andre sektorer?

Ja. Der betales i de fleste tilfælde ikke moms af finansielle tjenesteydelser (fordi det er vanskeligt at bestemme skattegrundlaget). Dette fører til underbeskatning af finansielle tjenesteydelser.

Desuden nyder finanssektoren godt af meget høje avancer og den implicitte beskyttelse fra regeringernes side i den aktuelle økonomiske krise.

Hvorfor gør Kommissionen sig til talsmand for en afgift på finansielle transaktioner på globalt plan?

Der er ikke kun behov for en afgift på finansielle transaktioner på EU-plan, men på globalt plan, eftersom de finansielle markeder i stigende grad er indbyrdes forbundne og har en global dimension. Ved at foreslå, at der i første omgang indføres en afgift på finansielle transaktioner på EU-plan, mener Kommissionen, at den inden for rammerne af G20 vil kunne arbejde for indførelse af samme afgift på globalt plan.

Kommissionen har siden G20-topmødet i 2009 (Pittsburgh, Toronto) deltaget i mange drøftelser om indførelsen af en afgift på finansielle transaktioner. Med hjælp fra det aktuelle franske formandskab i G20 skulle det være muligt at sætte et forslag om indførelse af en afgift på finansielle transaktioner på dagsordenen for det næste G20-topmøde i Cannes den 3. og 4. november.

2. Definitioner

Hvad menes der med en afgift på finansielle transaktioner?

En afgift på finansielle transaktioner er en afgift, der indtræffer ved gennemførelsen af finansielle transaktioner, normalt til en meget lav sats. En finansiel transaktion omfatter handel med finansielle instrumenter mellem banker eller andre finansielle institutioner. Som eksempler på de pågældende finansielle instrumenter kan nævnes værdipapirer, obligationer, aktier og derivater.

De omfatter ikke transaktioner, der typisk gennemføres af detailbanker på vegne af husholdninger eller private virksomheder, medmindre der er tale om køb og salg af aktier og obligationer.

Hvad er en finansiel institution?

Definitionen på en finansiel institution i Kommissionens forslag dækker en bred vifte af institutioner for at forhindre, at afgiftspligten omgås. Den omfatter især investeringsfirmaer, organiserede markeder, kreditinstitutter, forsikringsselskaber, institutter for kollektive investeringer og deres forvaltere, alternative investeringsfonde (såsom hedgefonde), finansielle leasingfirmaer og de såkaldte "special purpose entities".

Hvad er forskellen mellem transaktioner, der gennemføres på henholdsvis organiserede markeder og OTC-markeder?

De fleste derivater handles på organiserede markeder. Produkter, der handles på disse markeder, skal af gennemsigtighedshensyn være standardiserede.

Handelen med ikke-standardiserede produkter foregår på de såkaldte OTC-derivatmarkeder. OTC-derivater har en mindre standardiseret struktur og handles bilateralt (mellem to parter).

Hvad indebærer princippet om skattemæssigt hjemsted?

Afgiften på finansielle transaktioner vil blive baseret på princippet om den finansielle institutions eller den handlendes skattemæssige hjemsted. Beskatningen vil derfor finde sted i den medlemsstat, hvor den finansielle institution, som deltager i transaktionen, anses for at være etableret. Dette vil medvirke til at mindske risikoen for delokalisering, fordi en finansiel transaktion vil blive beskattet i alle de tilfælde, hvor en person, der er bosat i EU, er involveret, selv hvis transaktionen gennemføres uden for EU.

3. Hvordan kommer afgiften til at fungere?

Hvem beskattes?

Først og fremmest finansielle institutioner, der foretager finansielle transaktioner, dvs. banker, investeringsfirmaer, forsikringsselskaber, børsmæglere, pensionsfonde, institutter for kollektive investeringer i værdipapirer, alternative investeringsfonde såsom hedgefonde osv.

Hvilke transaktioner skal der svares afgift af?

Kommissionen foreslår, at der skal betales afgift i forbindelse med alle transaktioner med finansielle instrumenter mellem finansielle institutioner, hvis mindst en af de finansielle institutioner betragtes som værende etableret i EU. De pågældende finansielle instrumenter vil bestå af f.eks. aktier, obligationer, derivater og strukturerede finansielle produkter. Det vil ikke gøre nogen forskel, om transaktionerne gennemføres på organiserede markeder eller OTC-markeder. De vil blive beskattet i begge tilfælde.

Hvilke transaktioner vil ikke være omfattet af den foreslåede afgift?

Kommissionens forslag vil kun omfatte transaktioner med finansielle instrumenter. Det betyder, at transaktioner, hvori deltager private husholdninger eller små og mellemstore virksomheder, ikke vil være omfattet af afgiften. Eksempelvis vil realkreditlån, banklån optaget af små og mellemstore virksomheder og forsikringsindskud falde uden for afgiftens anvendelsesområde. Valutatransaktioner, der gennemføres som spothandler, og virksomheders eller offentlige organers rejstning af kapital vil heller ikke blive beskattet. Som eksempel på sidstnævnte kan nævnes offentlige udviklingsbanker, der søger at få tilført kapital gennem udstedelse af obligationer og aktier på primærmarkedet.

Hvorfor foreslår Kommissionen et meget bredt skattegrundlag?

Det har den gjort for at mindske risikoen for skatteunddragelse og delokalisering. Skattegrundlaget vil blive defineret på basis af de finansielle institutioners handelsvirksomhed. De finansielle instrumenter, der vil blive beskattet, inkluderer aktier, obligationer, deres substitutter og relaterede derivater.

Hvilke afgiftssatser opereres der med?

For at mindske risikoen for uro på markederne foreslår Kommissionen, at der indføres en meget lav beskatning af de pågældende transaktioner. Den foreslår en mindstesats på 0,1 % ved handel med obligationer og aktier og på 0,01 % ved handel med derivater. Medlemsstaterne vil kunne anvende højere satser, hvis de ønsker det. Afgiften vil skulle betales af alle parter i en transaktion.

Hvorfor foreslår Kommissionen netop disse satser?

Kommissionen har besluttet at foreslå mindstesatser for på den ene side at reducere risikoen for delokalisering og på den anden side at sikre indtægter for EU og medlemsstaterne.

Hvor vil afgiften blive anvendt?

Afgiften vil finde anvendelse i alle 27 EU-medlemsstater. Den vil gælde for alle finansielle transaktioner, hvis mindst en af parterne i transaktionen er etableret i en EU-medlemsstat, og der i transaktionen deltager en finansiell institution, der er etableret i den pågældende medlemsstat.

Når EU-medlemsstater opererer med en national beskatning af finansielle transaktioner, skal denne beskatning være i overensstemmelse med EU-reglerne. Alle EU-medlemsstater vil skulle overholde minimumsafgiftssatserne for de forskellige transaktionstyper.

Hvordan vil afgiften i praksis skulle betales?

Begge parter i en transaktion vil skulle betale deres del af afgiften i deres hjemland eller i det land, der betragtes som deres hjemland.

Hvordan vil en sådan afgift fungere sammen med medlemsstaternes egne skattesystemer?

Belgien, Cypern, Frankrig, Finland, Grækenland, Irland, Italien, Rumænien, Polen og Det Forenede Kongerige har allerede indført en form for afgift på finansielle transaktioner. Det kan blive nødvendigt for dem at ændre deres nationale regler for at bringe dem på linje med de regler, Kommissionen foreslår. Det betyder, at medlemsstaterne skal indføre mindstesatsen og harmonisere skattegrundlaget i overensstemmelse med EU-reglerne om afgiften på finansielle transaktioner. Andre medlemsstater vil skulle indføre afgiften i den form, som Kommissionen foreslår.

4. Indtægter fra afgiften på finansielle transaktioner

Hvad vil indtægterne fra afgiften blive brugt til?

Ligesom alle andre skatter og afgifter kan afgiften på finansielle transaktioner bidrage til at forbedre de offentlige finanser. En del af den afgift, der opkræves på EU-plan, vil kunne gå til EU-budgettet, og en andel vil kunne bidrage til at finansiere medlemsstaternes budgetter. Skønt det er almindelig praksis i EU-budgettet og de nationale budgetter ikke at øremærke indtægterne fra en afgift til en bestemt politik, skal det bemærkes, at en rimelig andel af EU-budgettet går til at skabe vækst og beskæftigelse og til løsning af globale udfordringer såsom udvikling og klimaforandringer.

Hvordan vil afgiften blive opkrævet?

Finansielle institutioner vil skulle betale afgiften øjeblikkeligt til medlemsstaterne på basis af de gennemførte transaktioner før netting og afregning. Der er normalt tale om elektroniske transaktioner, hvor afgiften vil blive betalt samme dag, som den forfalder. Hvis transaktionen ikke gennemføres elektronisk, vil afgiften skulle betales i løbet af tre arbejdsdage for at gøre det muligt at behandle transaktionerne manuelt og samtidig undgå ubegrundede likviditetsfordele.

De finansielle institutioner, der vil skulle betale afgiften, vil skulle indsende en erklæring til skattemyndighederne. Medlemsstaterne vil skulle tage skridt til at forhindre skatteflugt. Disse skridt vil omfatte registrering af finansielle institutioner, rapportering for at sikre betaling, udlevering af relevante data om finansielle transaktioner til skattemyndighederne og verifikation af, at afgiften er blevet korrekt betalt.

Har man beregnet, hvor meget afgiften vil indbringe?

Med en afgiftssats på 0,1 % for obligationer og aktier og på 0,01 % for andre transaktioner, f.eks. handel med derivater, kunne afgiften give en indtægt på omkring 57 mia. EUR om året.

Hvorfor foreslår Kommissionen, at en del af indtægterne fra afgiften på finansielle transaktioner opføres som en egen indtægt på EU-budgettet?

I sit forslag til de næste finansielle rammer (2014-2020) har Kommissionen foreslået, at der indføres to nye egne indtægter, nemlig en afgift på finansielle transaktioner og et moderniseret momsindtægt. Den nye ordning for egne indtægter, som administreres af Kommissionen, vil blive gjort mere retfærdig med en mere gennemsigtig forbindelse mellem EU's politiske mål og EU's finansiering. Afgiften vil kunne mindske de nationale bidrag til budgettet betydeligt og dermed være til fordel for den finanspolitiske konsolidering i medlemsstaterne. Det skønnes, at de nye egne indtægter i 2020 vil udgøre næsten halvdelen af EU's budgetindtægter, mens medlemsstaternes BNI-baserede bidrag vil falde til omkring en tredjedel sammenlignet med over tre fjerdedele i dag ([IP/11/799](#), [MEMO/11/468](#)).

Hvem får fordel af afgiften og hvordan?

Det gør alle borgere og virksomheder i kraft af ekstra offentlige indtægter, der vil kunne benyttes til at skabe større vækst og velstand i EU. Medlemsstaterne vil også blive tilgodeset af denne nye offentlige indtægt, som de vil kunne benytte til finansiering af deres egne budgetter, og som vil mindske deres bidrag til EU-budgettet.

Endelig vil afgiften på finansielle transaktioner blive en ny "egen indtægt" for EU til finansiering af EU's politikker til gavn for alle.

5. Risikovurdering

Hvordan vil forslaget reducere risikoen for, at afgiften væltes over på forbrugerne?

Kommissionen foreslår, at afgiften kun skal pålægges transaktioner, hvori deltager finansielle institutioner. Formålet er at beskatte finanssektoren, ikke dens kunder. Afgiften vil efter planen komme til at dække 85 % af alle transaktioner mellem finansielle institutioner.

Hvis private husholdninger og virksomheder køber eller sælger finansielle instrumenter, vil finansielle institutioner dog kunne vælte afgiften over på dem. Eksempelvis kunne en bank forlange et gebyr på 10 EUR ved køb af aktier til en værdi af 10 000 EUR, hvilket ikke kan siges at være et urimeligt beløb.

Hvilke risici følger der med indførelsen af en sådan afgift? Hvad foreslås der for at begrænse disse risici?

De væsentligste risici består i en forhøjelse af skattebyrden, flytning af finansielle institutioner til andre lande, økonomiske skævvridninger og tab af konkurrenceevne. For at mindske disse risici opereres der i forslaget med meget lave afgiftssatser (differentieret efter produktgruppe), et meget bredt skattegrundlag, hensigtsmæssige kriterier til bestemmelse af, hvor afgiften skal beregnes (beskatning i den finansielle institutions etableringsland), og et harmoniseret anvendelsesområde.

6. Næste skridt

Hvad er næste skridt?

Forslaget skal nu diskuteres og enstemmigt godkendes af medlemsstaterne i EU's Ministerråd, efter at Europa-Parlamentet har afgivet udtalelse herom. Parallelt hermed vil Kommissionen undersøge, hvordan der på globalt plan kan indføres en afgift på finansielle transaktioner, og det vil den navnlig gøre sammen med sine internationale partnere i G20.

Hvornår skal den foreslåede afgift træde i kraft?

Kommissionen har foreslået, at afgiften skal have virkning fra den 1. januar 2014, men dette afhænger af, hvornår Rådet vedtager forslaget.